

**R. P. Ildephonsi Peñafiel E' Societate Jesu, Quondam In
Cusquensi Collegio Sacrae Theologiae Primarij
Antecessoris ... Theologia Scholastica Naturalis**

Peñafiel, Alonso

Lugduni, M.DC.LXXIIX.

[Sectio Vltima. Argumenta adversaria solvuntur.]

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95892](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95892)

sunt secundario constitutiva, & sic secundario constituunt in executione supponendo primariam constitutionem completam, & sufficientem; unde materia prima solum cum forma substantiali, sine quantitate primario constituit individuum: ergo talis materia non est principiativum, & ut melius loquar principium constitutivum in actu primo, connotando quantitatem, & accidentia; & per ordinem ad illa: patet hanc consequentiam; quia quando aliquid est tale in ordine ad aliud in actu primo, quando reducitur ad actum secundum; illud quod per se in actu primo erat tale per se adiuvatur, & primario ab illo in ordine ad quod in actu primo constituebatur in esse talis, quod sic evidenter demonstratur exemplis, causa activa constituitur primario in esse talis in actu primo per connotationem ad actionem, quia agens in actu primo nihil aliud est, quam potens agere, sic in actu secundo per se constituitur ab actione in executione in ordine ad quam constituebatur in actu primo; & sic actio actualis constituit per se agens in actu exercito. Item materia prima, & forma substantialis, quia in actu primo constituebantur in esse compositivum compositi in actu exercito, & in executione actualiter, conducit per se unio, seu compositum ad primario, & per se componendum compositum; similiter, quia intellectus in actu primo constituitur primario, & per se per connotationem, & ordinem ad intellectionem in actu exercito, & in executione, quando reducitur ad actum secundum illius actus primi per se constituitur in esse talis per actuale intellectionem, intelligens enim est actus secundus actus primi constituti per ordinem, & connotationem primario ad intellectionem, hoc est intellectivi; sed intelligens, ut tale constituitur per intellectionem per se; ergo iam in actu secundo constituitur primario, & per se per id in ordine ad quod per se constituebatur in actu primo.

94 Tandem, & alius, quia anima rationalis, & Angelus constituuntur in ordine supernaturali per ordinem ad beatitudinem, & gratiam supernaturalem, ideo quando actu eis infunditur gratia, & beatitudo supernaturalis, actu constituuntur per se, & in actu exercito in esse filiorum Dei, & in esse supernaturali, qui sunt actus secundi per se talis elevationis, vel ordinationis ad gradum supernaturalem; sed materia prima in actu exercito, & in actuali executione non constituitur formaliter per se, nec primario adiuvatur in esse actu componentis, principiantis, ac constituentis individuum completum substantiale à reliquis accidentibus simul cum quantitate: ergo materia prima non est principium in actu primo individuationis substantialis huius compositi per ordinem, & connotationem ad quantitatem. Hæc minor patet manifeste, quia prius natura quam adveniat quantitas, & accedant reliqua accidentia est constitutum individuum substantiale præcise per materiam primam, formam substantialem singularem, & unionem inter ipsas, & in sic composito individuo subiectatur quantitas, ab eoque fluit, ac dimanat: ergo potius hæc materia prima in ordine ad hanc formam substantialem, quam in ordine ad quantitatem est principium individuationis.

95 Ultimo principaliter argumentor cum Scoti; quia impossibile est, quod id, quod dependet à posteriori sit idem à priori naturaliter, & maxime

quando est prioritas secundum rem; quia tunc idem esset prius, & posterius respectu eiusdem, quod implicat: sed substantia est prior quantitate etiam per adversarios: ergo id, quod est causatum per quantitatem, sive præexistens naturam quantitatis, ut est hæc signatio in materia, & capacitas quantitatis, non potest esse idem realiter substantiæ, alioquin esset prior, & posterior quantitate realiter, uno hæc signatio haberet esse ante causam suam, scilicet ante quantitatem; siquidem est idem realiter cum materia, quæ est substantia, & præcedit quantitatem.

Confirmatur: illud quod est ratio causæ in causando non potest habere esse à causato, quia tunc causa, in quantum sufficiens, & apta ad causando produceretur à causato, & sic causarum esset causa summe ipsius causæ in quantum illud causat, quod implicat evidenter: sed ista signatio, & capacitas materiæ primæ est ratio necessaria in materia ad causando postea quantitatem in materia ipsa per eos; ergo signatio, & capacitas quantitatis in materia non potest provenire, neque causari à quantitate, quia quantitas quæ ponitur causa signationis esset causata à signatione simul cum materia.

Vergetur, & quæro quid sit quantitatem causa-96 re hanc signationem in materia, vel non est causare aliquid, quod præfuit in materia, & tunc non causatur à quantitate; si enim præfuit ante quantitatem, quomodo causatur ab illa: ergo erit aliquid posterius; sed hoc est impossibile, quia deberet causari à quantitate in genere causæ efficientis; at quantitas non est forma activa præter ea tum prius inesse accidens, scilicet quantitas ipsi individua, quam esset individuum, quod est contra ipsos. Deinde quia hæc quantitas quæ materia est signata; vel est terminata, vel interminata; non terminata, quia illa sequitur esse formæ in materia, & consequenter consequitur singularitatem in substantia; neque interminata, quia illa manet eadem in generato & corrupto.

SECTIO VLTIMA.

Argumenta adversaria solvuntur.

Ad loca Aristotelis, & D. Thomæ adducta 97 ab Adversariis respondeo, dixisse illos materiam signatam esse principium individuationis quoad nos, & à posteriori, quia per hanc materiam signatam quantitate, & accidentibus venimus nos in cognitionem individuationis, & distinctionis huius individui à quolibet alio, quia visa tali materia ut sic signata quantitate, & accidentibus colligimus dati in illa formam, quæ sit radix propria individuationis; hanc explicationem tradidit expresse D. Thomas *opusc. 32. de natura materiæ*; & dimensionibus indeterminatis, quæ se, & Aristotelem explicuit *cap. 5.* his verbis. [Ex hac materia prima, & ex hac forma fit individuum substantiæ; non tamen est hic, & nunc demonstrabile sine dimensionibus determinatis, & ideo dicitur materia sub certis dimensionibus causa individuationis, non quod dimensiones causent individuum, cum accidens non causet suum subiectum; sed quia per dimensiones certas demonstratur individuum hic, & nunc, sicut per signum proprium individui, & inseparabile] sic ille, quibus potissimas nostrarum conclusio-
num

num rationes reddit, & nostrae sententiae veritatem aperte, & expresse tucur, & idem indicat *opusc. 29. de principio individuationis*, unde quando alijs locis significat D. Thomas individuum addere accidentia supra naturam specificam, *ut prima pars, quest. 3. art. 3. & quodlibet 2. art. 4. & quest. 2. de verit. art. 6. ad primum*. Exponendus est in ordine ad nostram cognitionem regulatam sensibus; accidentia enim quae sunt in materia prima huius individui distincta ab accidentibus alterius individui, & separata loco ab illis, sunt signum evidens sensibile, quo nos à posteriori distinguimus unum ab alio, non ex eo quod sit id, in quo ex se intrinsece, & essentialiter distinguitur, ut ipse D. Thomas alijs in locis non solum explicuisset, sed etiam optima ratione probasse videtur, videlicet quia accidens non causat suum obiectum substantiale, quia posterius non causat quod est prius, alias prius dependeret à posteriori, quod est contra axioma receptum.

58 Vergetur hoc ex ipso D. Thoma, 1. p. q. 29. art. 1. & q. 9. de potent. art. 1. ad 8. ubi ait, substantiam individuum esse per seipsum, & per propria principia; ergo exponendus est necessario tam D. Thomas, quam Aristoteles, vel quoad nostram cognitionem, vel quoad occasionem, quam praebent productioni talis individui substantiae: haec explicatio tucur, ac defenditur à Patre Suarez his verbis, quibus non solum docet nos circa mentem Aristotelis, & D. Thomae, sed etiam recte respondet rationi Adversariorum posita supra, collataque ex verbis Aristotelis; verba Patris Suarez sic se habent; quod vero ad Aristotelem attinet, non videtur inquam ex professo, & metaphysice principium hoc investigasse, & declarasse, sed solum ex sensibilibus physico more docuisse unum individuum materiale ab alio distinguere, quod vero inde intulerunt dicti auctores in substantijs materialibus non esse multiplicationem individuum in eadem specie; hunc potest ad summum habere probabilem sensum, scilicet non habere nos rationes, & principia ad distinguendas spirituales substantias numero distinctas, quas habemus in materialibus, & corporeis; imo multi hoc extendunt, etiam ad materiales substantias incorruptibiles, in quibus etiam non habemus tot principia ad cognoscendam, & ponendam in eis numericam distinctionem, quot habemus in substantijs corruptibilibus, de quibus maxime procedunt omnia, quae dicta sunt. Denique quod Aristoteles dixit in 1. de celo, non posse esse alium mundum, praeter hunc, quia in hoc est tota materia, videtur certe intellexisse aut Deum creasse mundum ex materia, nec posse materiam ipsam creare, aut Deum agere ex necessitate naturae, & ideo non posse plus materiae creare, quam creavit; vel certe ita esse Deum determinatum in suo modo agendi, ut nullam substantiam integram, & materialem possit in tempore ex nihilo condere; itaque ex illa sententia solum ad praesens colligitur ex mente Aristotelis materiales substantias non multiplicari, nisi ex materia; quidquid venerit de mente horum auctorum constat ex hac sententia sic declarata, non esse nobis traditum, & internum principium distinctae individualis, etiam in rebus materialibus, nam argumenta facta contra hanc sententiam alijs modis expositam plane concludunt non posse materiam signatam esse principium individuationis.

Ad secundum ex ratione desumptum concedo 99 maiorem loquendo de adequato principio, ut ex supradictis in notabili, & ex infra dicendis in *questione sequenti*, patet; nego minorem; ad probationem minoris nego antecedens, & ratio evidens est, quia quod sit res recepta, vel irrecepta in alio non conducit ad limitationem, determinationem, & individuationem rei; nam materia prima est irrecepta in alio, & nihilominus est determinata, & limitata in sua entitate, quantitas est contra est recepta in materia prima, & nihilominus est individua, imo principium individuationis in vestra sententia, & in quam ultimo resolvitur individuatione substantiarum materialium. Item anima rationalis est haec, & individua ex se, & non dependenter à materia, aut à quantitate, quia cum anima rationalis tam in essentia, quam in individuatione, existens, ac subsistens sit quaedam entitas spiritualis, & perfecta, non potest ullo modo dependere ab entitate corporea, & materiali, ut est materia signata quantitate, alias in sua productione posset etiam dependere à materia, unde educeretur, & non crearetur quod falsissimum est in Philosophia, & temerarium in fide; omnes enim tam Theologi, quam catholici Philosophi asserunt, animam rationalem nec in sua existentia, nec in sua conservatione, ac tandem nec in sua productione posse dependere à materia prima, & accidentibus corporeis, quia anima rationalis est entitas substantialis, perfecta, & spiritualis, quae propter suam perfectionem petit ut sit immortalis, & incorruptibilis, ac per consequens petit propter easdem rationes omnimodam independentiam à materia, sed etiam anima rationalis est substantia spiritualis, perfecta, immortalis, & incorruptibilis secundum fidem catholicam (ita ut contrarium asserere sit haeresis manifesta) in ratione individuationis, quae identificatur cum ipsa essentia animae rationalis; ergo in ratione individuationis necessario dedit esse omnino independens à materia prima signata quantitate, alias esset corruptibilis, & mortalis secundum individuationem; unde erit mortalis secundum totam suam entitatem, quia individuatione identificatur realiter per vos cum essentia, & entitate animae rationalis, ne enim hoc absurdum sequatur, dicendum est animam rationalem minime individuari à materia prima signata quantitate, ut dicebatur in probatione minoris illius syllogismi Adversariorum, unde non limitatur, nec individuatur à receptivo illius, ut dicitur in probatione minoris ab adversarijs, sed à se, & nihilominus habet esse receptum in materia prima. Item totum suppositum Angeli constans ex suppositualitate, & natura Angelica est esse irreceptum, quia nec recipitur, nec potest recipi in alio, & nihilominus est maxime individuum determinatum, & limitatum, quod etiam clarius patet in humanitate Christi Domini, quae habet esse irreceptum, minime enim recipitur illa humanitas in Verbo divino; alias Verbum divinum esset potentia receptiva, quod est falsissimum, quia potentia receptiva dicit imperfectionem incompatibilem cum summa actualitate, & perfectione divinae illius, ac incomprehensibilis Maestatis; unde omnes orthodoxi Patres universis in Concilijs ac symbolis, ubi agitur de unione hypostatica naturae divinae ad humanitatem, constanter asserunt Verbum divinum solum terminare naturam illam humanam, ac proinde illam habere esse

esse irreceptum in Verbo divino, de qua ut sic quis poterit negare esse individuum determinatam, & limitatam substantiam: ergo ex his omnibus evidenter colligitur esse receptum, vel irreceptum impertinenter se habere ad individuationem, vel limitationem alicuius.

100 Ad tertium argumentum respondetur concedendo maiorem, & negando minorem, quia potius actus est radix incommunicabilitatis, nam ut est in communi proloquio, actus est, qui distinguit; unde D. Thomas *contra Gentes*, cap. 40. ex professo probat materiam primam non esse primam causam distinctionis rerum, & quamvis de distinctione essentiali precipue loqui intendat, rationes tamen eius etiam de distinctione numerica agere videntur, praesertim quod in secunda ratione inquit, formam non sequi dispositionem materiae sicut primam causam: sed magis est converso materiam sic disponi, ut sequatur talis forma. Item quod ibidem ait ea, quae reducuntur in materiam, sicut in primam causam esse praeter intentionem agentis, & casu fieri: si ergo materia esset prima causa ob quam esset tale individuum distinctum ab alio, individuum ut sic casu fieret, & praeter intentionem agentis, quod magis explicans, ait in quarta ratione, vnam materiam indigere alio à se distincto, ut distinguatur ab alia materia; quibus manifeste probat S. Thomas, materiam primam minime esse primam causam distinctionis, ac proinde nec incommunicabilitatis; quia cum ipsa materia communicabilis sit adhuc signata quantitate non solum multis numero distinctis, sed etiam genere, & specie ut respectu hominis, & cadaveris, & respectu formae alimentis, & aliti, nam ut experientia evidenter demonstrat, vna, & eadem forma materia est commune subiectum respectu omnium illarum formarum; unde communicatur multis; sola autem forma cum sit propria huius individui determinatur ad hoc individuum potius, quam ad aliud ex se, & propria singularitate, quae non distinguitur à propria entitate; unde cum forma sit principium distinctionis, sic etiam est principium incommunicabilitatis, quae consistit in hoc ut forma, quae unius individui est, non possit esse alterius, nec naturaliter, nec supernaturaliter, quod aliter evenit in materia prima cum materia, quae nunc componit hoc individuum supernaturaliter, possit esse simul duorum individuum, ut si eadem materia numero per potentiam Dei absolutam informaretur forma hominis, & forma leonis, & naturaliter est successive duorum individuum, non solum numero, sed etiam specie diversorum, ut sunt homo, & cadaver; quapropter absolute communicabilis multis dicenda est materia prima, licet oppositum equivocationibus, & fallacijs contendat adversarij tertio suo argumento (quod nunc solvere contendimus) probare, nam si quis recte consideret, ut his verbis Magnus Suarez advertit, aperta equivocatio in eo d. scilicet committitur, cum enim dicitur materiam esse principium incommunicabilitatis individui, eo quod ipsa sit primum subiectum de se maxime incommunicabile; aut illa vox incommunicabile equivoco sumitur, aut falsum in probatione assumitur: multis enim modis intelligi potest, materiam esse incommunicabilem, primo quod sit incommunicabilis alicui ut subiecto physico, quod informat, vel cui inhaereat, & hic sensus est ve-

rissimus, & recte ex eo probatur; quod materia sit primum subiectum, hoc tamen est impertinens ad rem, de qua agimus; tum quia non est de ratione individui ut sic, quod sit incommunicabile alteri ut subiecto; nam accidentia sunt individua, licet communicentur hoc modo, & formae etiam substantiales; tum etiam, quia illa incommunicabilitas non sufficit ad rationem individui; materia enim ex vi suae speciei, est illo modo incommunicabilis, & tamen non est individua illi speciei, sed communis multis materijs numero differentibus: non est ergo illa incommunicabilitas prima radix individuationis etiam in ipsa materia: multo ergo minus poterit materia esse primum principium individuationis substantiae ratione huius incommunicabilitatis; alio ergo modo potest dici materia incommunicabilis, vel per modum causae, vel per modum partis, vel per modum naturae supposito, vel per modum superioris de inferioribus, & omnes isti modi falsi sunt; nam materia communicatur formae eo modo quo est causa eius, & sustentat illam. Item materia communicatur composito, ut parti toti, & ut causa etiam effectui, quem non aliter causat, quam communicando illi intrinsece suam entitatem. Item materia ut pars naturae communicatur supposito proprio tantum, si naturaliter loquamur. Supernaturaliter vero etiam alieno, ut in Christi humanitate videre licet; ultimus vero modus in quo solo terminari in praedicta ratione assumpti vii voce sumerentur, est aperte falsus, ut ratione supra facta convincitur; quia materia ut sic ex vi suae speciei communicabilis est multis inferioribus, quae illi possunt subijci in ordine ad praedicationem, quamvis non possint esse subiecta inhaesionis.

Quod si dicas, materiam ut sic esse communem, materiam autem signatam, de qua illa sententia loquitur esse incommunicabilem.

Contra hoc est, quia materia signata, quidquid illa sit, non habet quod sit incommunicabilis ex ratione primi subiecti, in qua dictum argumentum fundabatur; si ergo materia signata, est incommunicabilis, erit ob aliam causam, quae communis esse poterit formis, vel alijs rebus, ut videbimus in sequentibus, quo circa ad illam incommunicabilitatem, quae est de ratione individui impertinens est illa ratio subiecti; nam & formae Angelicae & Deus ipse sunt illo modo incommunicabiles, quamvis sint omnino actus, & non potentia; unde cum ibidem dicitur forma de se communicabilis, etiam extra propositum est; nam forma ut forma est communicabilis materiae ut subiecto, non ut inferiori secundum suam etiam specificam rationem communicabilis erit distinctis formis, & ideo secundum eam rationem non est individua, tamen haec forma tam incommunicabilis est, sicut haec materia: ergo quoad hoc non est maior ratio de vna, quam de alia; quibus aperte solum manet tertium illud argumentum.

Ad secundam probationem minoris quoad secundam partem illius concedo maiorem, & nego minorem, quia nec per materiam habet, quod sit individuum in se, nec per quantitatem quod sit divisum à quolibet alio; formaliter enim habet individuum individuationem in se, & ex vi negationis sequitur ad ens; quod vero dicitur unitatem numeralem esse materialem, & non formalem; accipiendum est non physice, sed logically; nam singularitas animi rationalis est forma-

Quæst. IV. Vtrum materia prima, &c. 305

lis physice, & non materialis; logico autem instructo singularitas est valde per accidens, quia nihil addit substantialiter perfectius speciei; quo in sensu singularitas dicitur accidentalis, non physice, sed logice; & in eodem sensu dicitur materialis; quia idem sonat materiale: & per sepius quod per accidens; non autem vocatur talis quia sumatur à materia.

Deinde divisionem ab alio entitativam, & substantialem non potest habere individuum à quantitate, quia quantitas supponit iam distinctionem seu divisionem in suo subiecto; unde solum divisionem, seu distinctionem, quantitativam, & accidentalem. Quod vero assertit Capreolus ex Aristotele asserente quantum est, quod dividi potest in ea; quorum unumquodque hoc aliud natum est esse non est ad rem, quia Aristoteles tantum vult quantum ratione quantitatis esse aptum ut dividatur in plura composita distincta adæquate, lignum enim bipedale est unum compositum actu; potentia vero plura, in qua potest dissecari, quæ divisio physica oritur à quantitate, quia licet materia prima sit divisibilis, non potest tamen actu dividi ab agente materiali, nisi quantitate afficiatur; nam instrumentum, quo dividenda esset, eadem penetraretur, cum & materia sit impenetrabilis per quantitatem, ita & per eandem est divisibilis ab agente materiali; hoc autem voluit Aristoteles, de quo interrogo à Capreolo quid utilitatis suæ sententiæ afferat, & quid nocumens, aut detrimenti nostræ, certe nihil, quia Aristoteles solum ibi agit de divisione physica; nos autem agimus de distinctione entitativa, & metaphysica: ergo non ad rem loquitur Capreolus, & adducit contra nos Aristotelem.

104 Ad quantum negandum est Antecedens; Deus enim ut suppono ex physice est potissima causa, quare hic, & nunc ab hoc agente, & ab hac materia hæc potius forma, quam illa educatur, & sic hoc potius individuum, quam aliud producat.

QVÆSTIO IV.

Unum materia prima signata quantitate, ita sit principium individuationis, ut non solum per ordinem ad quantitatem, sed per ipsam formaliter sit principium individuationis?

SECTIO I.

Sententia Adversaria proponitur.

105 **C**APREOLUS in 2. dist. q. 1. art. 1. conclusionem, & articulum 2. in responsione ad argumentum contra illam, asserendo nihil aliud esse, quam materiam cum quantitate, seu quantitate affectam; ex his enim duobus censet hoc principium individuationis quasi integrari, ita ut materia det incommunicabilitatem, quantitas autem formalis, qua materia afficitur, distinctionem. R. P. Ildaph. de Penafiel, Theol. Schol. Tom. I.

nem: hanc explicationem sequuntur etiam Ferrata 2. contra Genes, cap. 2. 2. & Sonzinas, lib. 7. quæst. 34. favet D. Thomas q. 2. de veritat. art. 6. ad 2. & q. 16. de maiori. art. 1. ad 18. & super Boetium de Trin. & alibi.

Magister Bannes lib. 1. de generat. q. 3. art. 8. dist. 2. per materiam signatam quantitate intelligit materiam aff. Etiam ipsa quantitate, non quidem ut quantitas sit comprincipium cum materia individuationis, sed potius ut sit conditio sine qua non materia esset principium individuationis, & ita principium formaliter est sola materia prima; quantitas autem est requisitum vel conditio ad hoc, ut talis materia sit principium, quia illa non causat individuationem rei substantialis, nisi ut unita formæ, & non est unita, nisi cum hac quantitate, tanquam dispositione concomitante; unde hæc determinata quantitas erit potius conditio requisita sine qua non comprincipium individuationis rei substantialis, & licet tam varie sentiant Thomistæ de hac materia signata, nihilominus omnes consentiunt, ingenueque fatentur illam esse principium individuationis; quorum sententia probatur.

Primo, si materia signata quantitate non esset principium intrinsecum individuationis substantiæ corporeæ completæ, illud esset hæcceitas, ut vult Scotus, vel forma substantialis ut alij; sed neque hæcceitas, neque forma substantialis possunt esse principium intrinsecum individuationis substantiæ corporeæ completæ: ergo non hæcceitas; quia in primis Scotus, qui primus illam invenit in scholas, intelligit per hæcceitatem differentiam individuaalem ex natura rei distinctam à natura, quam terminat, & constituit singularem; sed differentia ex natura rei distincta à natura specifica, est impossibilis, ut late à nobis probatum manet in Dialectica: ergo. Item ideo Scotus existimat per hæcceitatem naturas constitui singulares, & individuas, quia putat naturas ex se esse universales, fieri vero singulares per hæcceitatem; sed falsum est, naturas ex se esse universales, vel habere statum aliquem medium extra animam, in quo sint universales, vel præscindant ab universalitate, & singularitate, ut ex dictis late in Logica patet: ergo. Tandem secundum eundem Scotum naturæ sunt singulares per hæcceitatem, quia ex se sunt indifferentes ad universalitatem, & singularitatem; sed hæcceitas, etiam est indifferens ad singularitatem, & universalitatem; potest enim abstrahi ratio aliqua communis hæcceitatis ab hac, & illa hæcceitate: ergo fiet singularis per aliam hæcceitatem, & sic procedetur in infinitum, vel saltem necessario dicendum est, tam insufficientem esse hæcceitatem ad individuas naturas communes, quam ipsas naturas communes, ut à seipsis individuentur.

Denique neque potest esse forma substantialis principium individuationis, quia principium individuationis est principium incommunicabilitatis individui in pluribus, tanquam in subiectis; sed forma non est principium huius incommunicabilitatis, quia ex se est communicabilis alteri ut subiecto: ergo.

Secundo, quia individuum est primum subiectum in metaphysica coordinatione; de illa enim omnia superiora prædicantur, & ipsum non de alijs: ergo primum principium, & fundamentum individui ut sic esse debet illud, quod est primum subiectum.

Qq

DEPH
N NAB
ie olo
natur
DVI
7